

TRIGLAVSKA PLANINSKA ZBIRKA V MOJSTRANI

Odrpli so jo v nedeljo 5. avgusta in ob tej priložnosti podelili tudi več odličij gorskim reševalcem. Red dela s srebrnim vencem so prejeli Janko Ažman, Janez Brojan, st., Janez Brojan, ml., Stanko Kofler, Marko Butinar in Franc Lakota. Medaljo zaslug za narod pa Kristijan Langus, Janez Doužan, Klavdij Mlekuž, Miha Smolej in Jože Rožič. Gradivo za to zbirko so planinci PD Dovje-Mojstrana zbirali 20 let. Zbirko so uredili s prostovoljnim delom in ob pomoči SO in Kulturne skupnosti Jesenice, delovnih organizacij, predvsem Železarne Jesenice. Zbirka je urejena v opuščnem in zdaj obnovljenem zdraviliškem domu Sonje Marinkovič. Zbirka v štirih prostorih z vsebinsko smotrno razporejenim gradivom prikazuje razvoj slovenskega planinstva vobče, predvsem pa planinstva v Julijskih Alpah in Zg. Savski dolini. Gradivo so prispevali amaterski zbiralci, Gorenjski muzej iz Kranja, Kulturna skupnost Jesenice, PD Jesenice, TNP, Tehnični muzej Železarne Jesenice. Posebna hvala ob tem dogodku gre predvsem Avgustu Delavcu, ki je vsa leta skrbno bdel nad tem dragocenim gradivom in je osebno mnogo prispeval, da je ta zbirka dobila tisto obeležje in pomen, ki ga danes ima.

Povzel po informacijah v dnevnem časopisu M. K.

TABOR ORMOŠKIH PLANINCEV V ROBANOVEM KOTU

V primerjavi z večino slovenskih planinskih društev nas je ormoških planincev malo, pa tudi po ambicioznih akcijah smo skromni. Je pač tako, da v našem gričevnatem svetu, poraslem večinoma z vinsko trto, ljudem ni dano, da bi množično odhajali v gore. Priklenjeni so v domačnost in krotkost vinogradov in polj, ki jim obdajajo domove. »Zakaj neki bi hodil tja gor v tisto kamenje, če pa sem zadovoljen s tem, kar je tukaj? Pa še pošteno se spotim, če se takole, z motiko ali škropilnico v roki, petdeset ali stokrat sprehodim gor in dol po svojem vinogradu ali sadovnjaku!« Takole večinoma govore naši ljudje tukaj, ko je govor o gorništvu. Pa na srečo ne mislijo tako vsi. V zadnjem obdobju, z razvojem skromne industrije, se tudi v občini Ormož najdejo taki, ki žele preživeti svoj prosti čas tako, da se vključujejo v akcijo našega planinskega društva, ki nosi ime po začetniku planinstva v teh krajih — Maksu Mešku. Če pa se v občini razvija planinska tradicija (kaj več je redni bralec PV o tem lahko zasledil iz člankov Erne Meško), je pa seveda treba načrtno in povezano delati z najmlajšimi. Prav iz tega izhaja med drugimi tudi ideja o organizi-

ranju letnih planinskih taborov našega PD. Začeli smo leta 1980 v dolini Trente, bili nato v naslednjih letih v Kamniški Bistrici, Logarski dolini, dolini Završnice. Letos pa smo od 1. do 7. julija taborili v Robanovem kotu.

Kdo od planincev ne pozna te doline, njene gospodarja, kmeta, očeta Robana z družino? Pa je le razlika, če kot planinec prehodiš v nekaj urah pot po Kotu do sten, se mogoče ustaviš za kislo mleko pri planšariji — pa jo že mahneš naprej, kot pa če si tukaj, v bližini Robanove domačije, in na jasi ob potoku Bele preživiš šest dni. Bilo nas je 45 — 32 tabornikov in 13 starejših planincev. Hodili smo na ture na Strelovec in na druge vrhove, prepevali ob tabornem ognju, uživali v gorski naravi, v ostrem zraku, ob preprosti hrani in domači pijači.

In še beseda o Robanovih: Robanovi so zadovoljna družina, njihova sreča je preprosta, a polna, prav v tem je slutiti globok smisel njihovega bivanja.

Njihov Robanov kot bo tako ostal, poleg svojih naravnih lepot, znamenit tudi po njegovih lastnikih, ki se jim naše planinsko društvo, še posebej pa udeleženci letošnjega planinskega tabora za gostoljubnost in za lepa doživetja z njimi toplo zahvaljujemo.

Jože Borak

PLANINSKI TABOR V LOGARSKI DOLINI

12. 7. ob 7. uri zjutraj smo z velenjske avtobusne postaje krenili na taborjenje v Logarsko dolino. Otovorjeni z vso opremo smo se z rednim avtobusom odpeljali do Mozirja, odtod naprej pa do Planinskega doma v Logarski dolini, potem pa smo lepo pešačili do Doma celjskih planincev. Tam je stal majhen, ličen tabor, vsega z 10 šotori. Pionirjev-planincev nas je bilo 19, z vodniki pa 24. Ko smo se namestili, smo odšli v dom na kosilo. Po kosilu smo bili prosti do večerje. Po njej smo zakurili taborni ogenj in nato ob 22. uri šli spat. Naslednji dan smo šli na Krofičko. Pot je bila dolga, vendar ne naporna. Na vrhu smo opravili planinski krst. Ko smo se vrnili, se nam je zelo prilegla večerja. Po njej so nekateri dobesedno popadali v postelje, saj so bili zelo utrujeni. Naslednji dan smo krenili na Rjavčki vrh. Ko smo se vračali, smo se po snežišču, približno 100 m, peljali po snegu. Nekateri so padali kot snopi, drugi so se obdržali, tretji pa se sploh niso spustili. Bilo je zelo zabavno. V nedeljo smo počivali. Preložnikova Rok in Vid sta nama pokazala, kako se pleza in kako se s cepinom zaustaviš na snežišču. Vse smo lahko tudi praktično prekusili. V ponedeljek je deževalo. Tovariš Kuzman nam je pokazal posnetke s poti na Mt. Blanc. Po kosilu smo poslušali predavanje o nevarnostih v gorah, o prvi po-